

Hoksbergen (gesproken 13/3/2007)

Ik ken de organisatie MASOS. Andal Tangavel, directeur van MASOS, is tien jaar geleden opgepakt vanwege kidnapping.

Via een contactpersoon van Wereldkinderen ben ik met Andal Tangavel, de directeur van MASOS, in contact gekomen. Hij is advocaat, een notabele, een handige vent. Hij had toen nog niets met adoptie te maken. Het was een idealistische man.

Hij had een flink stuk land buiten Madras. Hij wilde daarmee geld verdienen. Hij had verschillende projecten. Indiase vrouwen maakte tapijten. Daarna had hij een bananenplantage. Daar is hij mee gestopt. Ik vond dat zonde. Zijn vrouw is onderwijzeres.

Twee jaar geleden (2005) was ik in India. Ik wilde langs Andal Tangavel gaan, belde voor een afspraak. Ik kreeg toen zijn zoon aan de telefoon die zei dat zijn vader problemen had.

Ik heb geen contact meer met hem. Ik ben er ontstemd over. Mijn vertrouwen is beschaamd.

Ik denk dat hij gewoon stom is geweest. Niet kwaadaardig stom. Het is een fatsoenlijke familie. Zij leefden simpel en eenvoudig. Hij is zelf waarschijnlijk ook beduvelde.

In het begin van de jaren negentig is de vergunning van MASOS ontnomen. Ik wist dat de vergunning ontnomen was. De reden van het onttrekken van de vergunning was voor mij onduidelijk. Het had iets te maken met strengere regelgeving, over het aantal kinderen dat naar het buitenland ging en het geven van bepaalde zorg. Tangavel heeft nooit iets verteld over het intrekken van de vergunning. De vergunning bleef vijf, zes jaar ingetrokken.

Eind jaren negentig, ik dacht 1998, kreeg MASOS de tweede vergunning.

Ik gaf Tangavel adviezen toen hij een vergunning kreeg voor (internationale) adoptie. Bijvoorbeeld dat hij goed de adressen moest bewaren van de biologische ouders. Hoe hij de alleenstaande moeders moest bijstaan, moest omgaan met kinderen.

Ik heb Wereldkinderen benaderd of zij wilde adopteren van MASOS. Zij hadden al een ander kanaal in India, en vonden de provincie te ver, dus hadden geen interesse. Ik heb ook contact opgenomen met Noorwegen en Zweden.

Ik weet niet of er kinderen van MASOS naar MSS zijn gebracht. Of dat er kinderen van MASOS naar Nederland gingen. Dat kan zijn. De kans is niet zo groot dat dat gebeurde. Anders had Andal Tangavel dat gezegd. Of er kinderen naar andere tehuizen gingen? Ik weet niet naar welke tehuizen. 50% van de kinderen was voor binnenlandse adoptie, 50% voor buitenlandse adoptie. Buitenlandse adoptie, daar waren ze erg op, want daar verdiende ze meer op.

Vijf, zes jaar (2002) geleden is de tweede vergunning van MASOS ontnomen. Door verkeerde praktijken. In een bepaald geval was de herkomst van een kind onduidelijk.

In de jaren zeventig ben ik bij de plaatsing van een zonneboiler op het MASOS-gebouw geweest, dat was een project van Wereldkinderen.

Mijn bezwaren tegen Meiling:

- het voornaamste doel van Meiling is het zoeken van kinderen bij ouders, i.p.v. andersom
- de kinderen die geplaatst werden waren ouder
- ik hoorde het verhaal van Tjebbe Strubbe, schandelijk natuurlijk
- als er al klachten waren, dan was het over Meiling (deze klachten heb ik nooit genoteerd)
- Meiling is een vrijwilligersorganisatie
- de voorzitter van Meiling is een autoritaire flapdrol
- bekijk RondomTien van '97/'98

- Ministerie van Justitie trok de vergunning niet in omdat de klachten over Meiling niet duidelijk en eenduidig genoeg waren
- onduidelijke financiën

Wereldkinderen heeft mij ooit eens gevraagd om naar twee kinderen te kijken in die regio (waar Meiling nu zit). Om te kijken of ze in aanmerking konden komen voor adoptie. De oudste kon niet meer. Het kind was zwaar gestoord. De jongste van twee kon nog wel in aanmerking komen voor adoptie. Zo'n kindertehuis wil die kinderen gewoon kwijt.

Ik was dan ook verbaasd dat Meiling in die regio in India zat. Ik dacht: klopt dat wel? Zijn ze wel deskundig?

Szasz Bhaskar (saras1955@yahoo.com) woont in Chennai en promoveert bij mij op adoptie.

In Madras gaf ik lezingen over adoptie en ontwikkelingen van jonge kinderen.

Ik ben bevriend met mrs. Andal Damodaran. Zij is de president van ICCW, Indian Child Center Welfare. Als ik in India ben, ben ik een VIP.

In januari 1975 kwam ik de eerste keer terug uit India. Mijn vrouw en ik zijn daarna projecthulp begonnen. Het was in die tijd een andere sfeer. Ik had een container vol met spullen uit India. Die verkochten we vanuit ons huis. De opbrengst ging naar Wereldkinderen. De Wereldkinderen-winkel is gestart door mij.